

έγκλημα

έγκλημα, το, ουσ. [<αρχ. ἔγκλημα (= κατηγορία)], το έγκλημα. **1α.** κάθε κακή πράξη, για την οποία νιώθουμε τύψεις, ενοχή, ή για την οποία θα τιμωρηθούμε: «για πες μας τώρα ποιο είναι το έγκλημά σου;». (Λαϊκό τραγούδι: *αν η αγάπη είν' έγκλημα, έχω εγκληματήσει*). **β.** (γενικά) η πολύ κακή ή κολάσιμη πράξη για την οποία έχουμε μετανιώσει ή ντρεπόμαστε να αναφέρουμε το όνομά της: «έχω κάνει κι εγώ εγκλήματα στη ζωή μου, αλλά αυτόν δεν τον φτάνω ούτε στο μικρό του δαχτυλάκι». (Λαϊκό τραγούδι: *τι κρίμα που χωρίσαμε τι κρίμα, τι έγκλημα μεγάλο κάναμε, αντί να υποχωρήσουμε ένα βήμα, ολόκληρη ζωή πικράναμε*). **2.** το γκάστρωμα γυναίκας με την οποία δεν είμαστε παντρεμένοι: «δε σκεφτόσουν, όταν έκανες το έγκλημα, πως θα διασύρεις την κοπέλα στην κοινωνία;».

- *έγκλημα και τιμωρία*, λέγεται στην περίπτωση που εγκληματική ή γενικά κολάσιμη πράξη βρίσκει τη δίκαιη τιμωρία. Αναφορά στο ομώνυμο μυθιστόρημα του μεγάλου Ρώσου συγγραφέα Φ. Ντοστογιέφσκι.

- *κρατάτε με, γιατί θα κάνω έγκλημα*, ειρωνική ή απειλητική έκφραση ατόμου που παριστάνει ή που είναι πολύ θυμωμένο.

- *το οργανωμένο έγκλημα*, η δράση του υποκόσμου: «τα τελευταία χρόνια παρουσιάζει στην πατρίδα μας έξαρση το οργανωμένο έγκλημα».

- *το σώμα του εγκλήματος*, βλ. λ. [σώμα](#).

- *το τέλειο έγκλημα*, το έγκλημα που δε διαλευκάνθηκε: «ο ανακριτής φοβάται πως διεπράχθη το τέλειο έγκλημα».